

άλυχτησιὰ ἡ, Ἦπ. Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλυχτιῶ.

Ἀλύχτημα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀκούονταν οἱ ἀλυχτησιὰς τῶν σκυλλῶν Ἦπ.

άλυχτιὰ ἡ, Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλυχτιῶ.

Ὑλακὴ κυνὸς ἔνθ' ἄν.: Ἀκ'σα μὲν ἀλυχτιὰ ἀπὸν σκ'λλί Θεσσ. Συνών. ἀλύχτημα, ἀλυχτησιὰ, γάβγισμα. Πβ. ἀλυχτομανητό, ἀλυχτομανιό, ἀλυχτούρισμα.

άλυχτομανητό τό, Ἦπ. ἀλ'χτουμαν'τό Ἦπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλυχτομανῶ.

Συχναὶ καὶ διαρκεῖς ὕλακαὶ κυνῶν: Πάινι τ' ἀλ'χτουμαν'τό ἀπόφι 'ς ἄλλον τόπου (ἦτο μεγάλης ἐντάσεως καὶ διαρκείας, ὥστε ν' ἀκούεται μακράν). Συνών. ἀλυχτομανιό. Πβ. ἀλύχτημα, ἀλυχτησιὰ, ἀλυχτούρισμα, γάβγισμα.

άλυχτομανιό τό, Κεφαλλ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλυχτομανῶ ὑποχωρητικῶς κατὰ τὰ εἰς -ιό οὐς. τὰ δηλοῦντα πλησμονήν. Πβ. γυναικομανιό, λαδομανιό, σταφιδομανιό κττ.

Ἀλυχτομανητό, ὁ ἰδ.: Ἀπόψε δὲ δόρεσα νὰ κοιμηθῶ ἀπὸ τ' ἀλυχτομανιό τοῦ σκύλλωνε Κεφαλλ.

άλυχτομανῶ Ἦπ. ἀλυχτομανάω Ἦπ. ἀλ'χτουμανάου Ἦπ. (Χουλιαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλυχτιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-μανῶ.

1) Ὑπερβαλλόντως ὕλακτῶ, ἐπὶ κυνὸς ἔνθ' ἄν.: Ἀλ'χτουμανᾶν τὰ σκ'λλὰ Αἰτωλ. 2) Μεταφ. φωνάζω ἰσχυρῶς καὶ διαρκῶς, κραυγάζω διαρκῶς ἔνθ' ἄν.: Τί ἀλ'χτουμανᾶς; Χουλιαρ. Μὴν τὴν ἀκούς αὐτὴ, ἃς ἀλ'χτουμανᾶ! Αἰτωλ.

Πβ. ἀλυχτένω, ἀλυχτουρῶ, ἀλυχτιῶ, γαβγίζω.

άλυχτούρισμα τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλυχτουρῶ κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

Θρηνώδης ὕλακὴ κυνὸς, ὠρυγὴ: Τὸ ἀλυχτούρισμα τοῦ σκύλλου τὸ παίρνουν γιὰ κακό. Συνών. οὐρλιάσμα. Πβ. ἀλύχτημα, ἀλυχτησιὰ, ἀλυχτιὰ, ἀλυχτομανητό, ἀλυχτομανιό.

άλυχτουρῶ Κεφαλλ. ἀλυχτουράω Κεφαλλ. Μέσ. ἀλυχτουρῶμαι Κεφαλλ. ἀλυχτουρῶμαι Ἰθάκ.

Τὸ ἐνεργ. ἀλυχτουρῶ ἐσχηματίσθη ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ μέσ. ἀλυχτουρῶμαι, ὁ ἐκ τῶν ρ. ἀλυχτιῶ καὶ οὐρῶμαι.

1) Ὑλακτῶ, ὠρύομαι, ἐπὶ κυνὸς Κεφαλλ.: Ἀφοῦ ἔγρουξε λιγάκι καὶ ἀλυχτούρησε, ἐσήκωσε τὸ πόδι κ' ἐκατούρησε. Ἀλυχτουρῶται τὸ σκυλλί, κάποιος θὰ πεθάνῃ (πρόληψις ὅτι ἡ ὠρυγὴ τοῦ κυνὸς εἶναι προμήνυμα θανάτου) αὐτόθι. Συνών. οὐρλιάζω. 2) Μέσ. μεταφ. μεμψιμοιρῶ, παραπονοῦμαι Ἰθάκ.: Ὅλο κὶ ἀλυχτουρῶται μ' αὐτὸ τὸ ἔρ'μο τὸ παιδί πού δὲ δὴν ἀκούει.

Πβ. ἀλυχτένω, ἀλυχτομανῶ, ἀλυχτιῶ, γαβγίζω.

άλυχτόψυχος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλ'χτόψ'χους Ἦπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλυχτιῶ καὶ τοῦ οὐς. ψυχή.

Ἐκεῖνος ὅστις ἀποθνήσκων εἶθε νὰ ὕλακτῇ ὥς σκυλλί, ἦτοι νὰ βασανισθῇ πολὺ ψυχορραγῶν: Οὐ ἀλ'χτόψ'χους! (ἀρά). Πβ. ἀλυχτιῶ 1.

άλυχτιῶ σύννηθ. ἀλυχτιάω σύννηθ. ἀλ'χτιῶ πολλαχ. ἀλ'χτιάου Ἦπ. Θεσσ. Μακεδ. Στερελλ. κ. ἀ. ἀλυφτιῶ Ἀπουλ. (Μαρτ.) ἀλεφτιάω Καλαβρ. (Γαλλικ. Χωρίο Ροχούδ.) ἀλ'φτιάου Στερελλ. (Ναύπακτ.) ἀλεστιάω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐλυφτιῶ Ἀπουλ. λυχτιάω ΔΣολωμ. 248 λυφτιῶ Ἀπουλ. ἀλεστιάτω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀλυκτιῶ, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ὕλακτιῶ. Πβ. Ἡσύχ. «ἀλυκτεῖ ὕλακτεῖ, Κρήτες». Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ χ εἰς φ καὶ σ πρὸ τοῦ τ εἰς τοὺς τύπ. Ἀπουλ. καὶ Καλαβρ. πβ. τὰ αὐτόθι ὁμοία ἀλέφτορα, ἀλέστορα ἐκ τοῦ ἀλέχτορας. Ὁ τύπ. ἀλεστιάτω ἐκ τοῦ μετατεπλασμένου *ἀλυχτιάζω.

Α) Κυριολ. 1) Ἀμτβ. ὕλακτῶ, ἐπὶ κυνὸς σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. (Μαρτ. κ. ἀ.) Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.): Τὸ σκυλλί ἀλυχτιάει. Ἀλύχτησε τὸ σκυλλί τὰ μεσάνυχτα. Ἡ σκύλλα βράχυνε καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀλυχτήσῃ σύννηθ. || Φρ. Ἀλυχτιάει, μὰ δὲ δαγκάνει (ἐπὶ θορυβώδους μὲν ἀλλ' ἀκινδύνου ὀργῆς) Πελοπν. Ἀλύχτησε κὶ ἀπέθανε (μετὰ ὀδυνῶν καὶ σπαραγμῶν καὶ φωνῶν ἐψυχορράγησεν. Αἱ φωναὶ τοῦ πάσχοντος παρομοιάζονται πρὸς ὕλακας κυνός. Πβ. φρ. ἀπὸ τὸν πόνο του γαβγίζει σὰ σκυλλάκι) Μακεδ. Ν' ἀλυχτήσῃ κὶ ἀπὲ νὰ τοῦ βγῇ ἡ ψυχὴ! (νὰ ἀποθάνῃ ἀφοῦ βασανισθῇ πολὺ κατὰ τὸ ψυχορράγημά του, κυρίως νὰ γαβγίσῃ σὰν τὸ σκυλλί! Ἀρά. Πβ. καὶ ἀλυχτόψυχος) Ἦπ. || Γνωμ. Σκ'λλί π' ἀλ'χτιάει δὲ δαγκῶν'. Συνών. γνωμ. σκυλλί ποῦ γαβγίζει δὲ δαγκῶνει) Μακεδ. Ὁ σῦφφο ποῦ δὲν ἀλεστιάει δαγκάν-νει κρυφὰ (σῦφφο=σκύλλος) Μπόβ. Καὶ μετβ. ὕλακτῶ ἐναντίον τινὸς σύννηθ.: Φρ. Πολλὰ σκυλλὰ μ' ἀλύχτησαν ὥς τώρα (ἐπὶ ἀπειλῆς, τὴν ὁποίαν περιφρονεῖ τις) Ἦπ. 2) Φωνάζω ἰσχυρῶς Καλαβρ. (Μπόβ.)

Β) Μεταφ. 1) Καθάπτομαι τινος διὰ λόγων, ὕβριζω Ἦπ. (Ζαγόρ.) Κεφαλλ.: Ἀλύχτα ὅσον θέλ'ς (ὕβριζε ὅσον θέλεις, ἐγὼ ἀδιαφορῶ διὰ τὰς ὕβρεις σου) Ζαγόρ. Ὁμοίαν σημ. ἔχει καὶ τὸ ἀρχ. ὕλακτῶ. Πβ. Σοφ. Ἠλέκτρ. 299 «τοιαῦθ' ὕλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας | ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτά νυμφίος παρών». 2) Φλυαρῶ Ἦπ. Ἡ σημ. καὶ παλαιά. Πβ. Ἡσύχ. «ὕλακτιθέντων φλυαρηθέντων».

3) Ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι (ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ὕλακῆς ὑπόκειται καὶ ἡ τῆς ἀδημονίας, τοῦ πάθους. Πβ. τὴν ἀνωτέρω φρ. ν' ἀλυχτήσῃ κὶ ἀπὲ νὰ τοῦ βγῇ ἡ ψυχὴ!) Σάμ.

4) Ἀποκάμνω Πελοπν. (Ἦλ. Λακεδ.) 5) Δι' ἐπφδῆς θεραπεύω τὸ πυῶδες ἀπόστημα τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ λεγόμενον κριθαράκι (ἐκ τῆς κατὰ τὴν θεραπείαν λεγομένης ἐπφδῆς, ἡ ὁποία ἀρχίζει διὰ τοῦ χάμ-χάμ, ὅπερ εἶναι ἀπομίμησις τῆς ὕλακῆς τοῦ κυνός) Πελοπν. (Οἶν.)

Πβ. ἀλυχτένω, ἀλυχτομανῶ, ἀλυχτουρῶ, γαβγίζω, ὕλάζω.

ἄλφα τό, κοιν. καὶ Καπ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κούτωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄρφα Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μεγίστ. Σίφν. Σύμ. Χίος κ. ἀ. ἄλφα ἡ, σύννηθ. ἄλιφα Προπ. (Ἀρτάκ.) κ. ἀ. ἄρφα Κρήτ. Σύμ. κ. ἀ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἄλφα. Τὸ θηλυκοῦ γέν. ἄλφα καὶ ἐν τῷ Ἐρωτοκρ. Ε 1538 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κὶ ἀπόκει δὲν κατέ-

